

rande i våra skolor och till och med bland de vuxna.“

Fru Tyyne Leivo-Larsson, som repræsenterede den socialdemokratiske opposition i Finland, fandt, at arbejdsmarkedspolitikken og socialpolitikken var blevet forsømt i embedsmandsrapporten trods deres både økonomiske og menneskelige betydning for det økonomiske samarbejde.

Den finske vicestatsminister advarer mod at forcere sagen og opstille tidsfrister.

Den mest fremtrædende finske politiker, som tog ordet under debatten om rekommandationsforslaget, var centerpartiføreren, fhv. statsminister, dr. Johannes Virolainen, som foruden at være undervisningsminister tillige beklædte posten som vicestatsminister i den siddende regering Koivisto. Han pointerede, at „vad særskilt betræffer vår inställning i Finland bör det konstateres, at vi har varit med då ärendet har diskuterats och har meddelat att vi är intresserade av att saken utvecklas vidare. Men några bindande ståndpunktstaganden har vi inte kunnat göra då utredningsarbetet först är i begynnelsen.“

Efter at have peget på nogle „av de centralaste problemen“, som det volder vanskeligheder at løse (landbrugets stilling, afskaffelsen af toldsatserne, kapitaloverførslerne, institutionerne), fortsatte han: „Å andra sidan har också anmält sig frågan, om det ekonomiska samarbetet i Norden skall bli permanent eller om det endast skall anses utgöra ett mellanskede vid en strävan till en gemensam europeisk marknad på bred bas. Denna session har inte förmått ge något klart svar på dessa centrala frågor. Därför bör nu varja land pröva frågan för sin egen del och klart framföra de villkor, som bör uppfyllas för att planen om nordiskt ekonomiskt samarbete för vederbörande lands vidkommande skal kunna förverkligas.“ Denne sidste udtalelse lå på linje med statsminister Koivistos under generaldebatten.

Mens der fra alle andre sider i rådet under debatten om rekommandationsforslaget havde været givet udtryk for ønsket om en fast timeplan og en fortsættelse af arbejdet i hurtigt tempo, indtog Virolainen et afvi-

gende standpunkt: „Vad jag har framfört ger redan vid handen att det inte är möjligt att uppnå en snabb lösning. Det tar lång tid att utreda och förhandla om de olika problemen. Därför är det, enligt min uppfattning, inte till fördel för sakens vidare utveckling att påskynda den och uppställa tidsfrister. Om så sker, försvårar det bara sakens utveckling och underlättar inte den på något sätt“.

Ved afstemningen om forslaget, der vedtoges som rekommandation nr. 9, deltog de islandske medlemmer ikke. Rekommandationen vedtoges med 60 stemmer, mens 4 undlod at stemme.

2. Samarbejdskomité for forskning i u-landsproblemer (A 213).

Henry Christensen, Kresten Damsgaard, Svend Horn, Jørgen Jensen m. fl. stillede forslag om, at regeringerne skulle undersøge forudsætningerne for snarlig oprettelse af et nordisk institut for udviklingsforskning. De pegede på, at den videnskabelige udforskning af de talrige problemer, samarbejdet med udviklingslandene rejser, og en udnyttelse af denne forsknings resultater i det praktiske u-landsarbejde er en af de opgaver på bistandsområdet, som har særlig aktualitet. Ikke mindst den udvidelse af den nordiske u-landsbistand, som kunne forventes inden for rammerne af det forstærkede nordiske økonomiske samarbejde, gjorde en sådan forskning og dens udnyttelse stadig mere påkrævet.

Udvalget var enig med forslagsstillerne i, at der findes et stort behov for forskning på bistandsområdet, men konstaterede tillige, at der blandt de „hørte“ instanser var delte meninger om det praktiske i oprettelsen af et institut. I stedet ønskede udvalget at skabe effektive former for samarbejdet mellem de allerede eksisterende institutioner og organisationer, som driver forskning på dette felt. Udvalget foreslog derfor at henstille til regeringerne at undersøge spørgsmålet om nedsættelse af en samarbejdskomité for udviklingsforskningen. Forslaget vedtoges som rekommandation nr. 28 med 48 stemmer.